

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΑΦΙΞΗ

1.

Ο Λίο πήρε ζωή στα τέλη Ιουλίου στα αεικίνητα νερά του ανατολικού Ατλαντικού, γύρω στα τριακόσια χιλιόμετρα δυτικά των αφρικανικών νησιών του Κάμπο Βέρντε. Γρήγορα εντοπίστηκε από το διάστημα, βαπτίστηκε δεόντως και χαρακτηρίστηκε τροπικό βαρομετρικό χαμηλό. Μέσα σε μερικές ώρες είχε αναβαθμιστεί σε τροπική καταιγίδα.

Επί έναν μήνα, ισχυροί ξηροί άνεμοι σάρωναν τη Σαχάρα και συγκρούστηκαν με τα υγρά μέτωπα κατά μήκος του Ισημερινού, δημιουργώντας στροβιλιζόμενες μάζες αέρα που κινήθηκαν προς τα δυτικά σαν να αναζητούσαν στεριά. Όταν ο Λίο ξεκίνησε το ταξίδι του, υπήρχαν τρεις ονοματισμένες καταιγίδες πριν από αυτόν, όλες παραταγμένες σε μια δυσοίωνα σειρά που απειλούσε την Καραϊβική. Και οι τρεις τελικά θα ακολουθούσαν τις αναμενόμενες διαδρομές φέρνοντας ισχυρές βροχοπτώσεις στα νησιά αλλά τίποτα παραπάνω.

Από την αρχή όμως έγινε φανερό ότι ο Λίο θα πήγαινε εκεί όπου κανείς δεν είχε φανταστεί. Ήταν πολύ πιο απρόβλεπτος – και θανάσιμος. Όταν τελικά θα έσβηνε αποκαμωμένος πάνω από τις μεσοδυτικές πολιτείες, θα ήταν υπεύθυνος για υλικές ζημιές πέντε δισεκατομμυρίων δολαρίων και τριάντα πέντε θανάτους.

Από την αρχή δεν έδωσε καμία σημασία στις ταξινομήσεις των ειδικών. Εξελίχθηκε γοργά από τροπικό βαρομετρικό χαμηλό σε τροπική καταιγίδα, και στη συνέχεια σε πλήρη τυφώνα. Με ισχύ κατηγορίας 3, και ανέμους 200 χιλιομέτρων την ώρα, έπληξε μετωπικά τα νησιά Τερκ και Κάικος, όπου ισοπέδωσε αρκετές εκατοντάδες σπίτια και σκότωσε δέκα άτομα. Μετά κατέβηκε πιο χαμηλά, περιμετρικά κάτω από το νησί Κρουκντ, έκανε ελαφρά στροφή αριστερά και έβαλε στόχο την Κούβα, αλλά φρενάρισε νότια του νησιού Άντρος στις Μπαχάμες. Ο τυφώνας εξασθένησε και διέσχισε την Κούβα κουτσά-στραβά, έχοντας μετατραπεί και πάλι σε βαρομετρικό χαμηλό με μπόλικη βροχή αλλά καθόλου εντυπωσιακούς ανέμους. Έστριψε νότια για να πλημμυρίσει την Τζαμάικα και τα νησιά Κάιμαν, και μετά, μέσα σε μια απρόσμενη δωδεκάωρη περίοδο, αναδιοργανώθηκε αποκτώντας τέλειο μάτι και τράβηξε βόρεια, προς τα ζεστά και φιλόξενα νερά του Κόλπου του Μεξικού. Όσοι παρακολουθούσαν την πορεία του χάραξαν μια γραμμή ίσια προς το Μπιλόξι, τον συνηθισμένο στόχο των τυφώνων, αλλά στο μεταξύ είχαν δει πόσο ασυνήθιστη ήταν η συμπεριφορά του και απέφυγαν να κάνουν προβλέψεις. Ο Λίο έδειχνε να έχει τις δικές του ιδέες και να περιφρονεί τα μοντέλα τους.

Για άλλη μια φορά αυξήθηκαν γρήγορα το μέγεθος και η ταχύτητά του, και σε λιγότερο από δύο μέρες ο Λίο είχε δικό του ειδικό αφιέρωμα στις ειδήσεις των καλωδιακών καναλιών, ενώ στο Βέγκας στοιχημάτιζαν για το σημείο της στεριάς όπου θα χτυπήσει. Δεκάδες αλαφιασμένα τηλεοπτικά συνεργεία έτρεχαν από δω κι από κει σε επικίνδυνα σημεία. Αναρτήθηκαν προειδοποιήσεις για όλες τις περιοχές από το Γκάλβεστον μέχρι την Πενσακόλα. Οι πετρελαϊκές εταιρείες έσπευσαν να εκκενώ-

σουν δέκα χιλιάδες εργάτες από πλωτές εξέδρες του Κόλπου και, όπως πάντα, ανέβασαν τις τιμές τους χωρίς λόγο και αιτία. Σε πέντε πολιτείες ενεργοποιήθηκαν σχέδια εκκένωσης. Κυβερνήτες έδωσαν συνεντεύξεις Τύπου. Στόλοι από σκάφη και αεροπλάνα μεταφέρθηκαν σε πιο ασφαλή σημεία στο εσωτερικό. Έχοντας φτάσει στην κατηγορία 4, και κάνοντας ανατολικο-δυτικά ζικ-ζακ σε μια σταθερή βόρεια πορεία, ο Λίο έδειχνε αποφασισμένος να καταφέρει ένα ιστορικό και επώδυνο πλήγμα στο σημείο άφιξής του στη στεριά.

Και μετά ρετάρισε πάλι. Πεντακόσια χιλιόμετρα νότια του Μομπάιλ, έκανε προσποίηση αριστερά, μετά άρχισε μια αργή στροφή προς τα ανατολικά, και εξασθένησε σημαντικά. Επί δύο μέρες αγκομαχούσε σκοπεύοντας την Τάμπα, και μετά ζωντάνεψε πάλι ξαφνικά ως τροπική καταιγίδα κατηγορίας 1. Για αλλαγή διατήρησε ίσια πορεία και το μάτι του πέρασε πάνω από το Σεντ Πίτερσμπεργκ με ανέμους 160 χιλιομέτρων την ώρα. Δημιουργήθηκαν σοβαρές πλημμύρες, κόπηκε το ρεύμα, ισοπεδώθηκαν τα πιο ευπαθή κτίρια, αλλά δεν υπήρξαν θύματα. Κατόπιν ακολούθησε τη Διαπολιτειακή 4 και άδειασε είκοσι πέντε εκατοστά βροχής στο Ορλάντο και είκοσι στο Ντεϊτόνα Μπιτς πριν εγκαταλείψει τη στεριά με τη μορφή απλού βαρομετρικού χαμηλού.

Οι εξαντλημένοι μετεωρολόγοι τον αποχαιρέτησαν καθώς απομακρυνόταν κουτσαίνοντας προς τον Ατλαντικό. Τα μοντέλα τους τον έδειχναν να ανοίγεται στη θάλασσα, όπου δεν θα έκανε τίποτα πιο σοβαρό από το να τρομάζει μερικά εμπορικά πλοία.

Όμως, ο Λίο είχε άλλα σχέδια. Τριακόσια χιλιόμετρα ανατολικά του Σεντ Ογκουστίν, έστριψε βόρεια και ενισχύθηκε καθώς το κέντρο του ανασυγκροτήθηκε για τρίτη φορά. Οι με-

τεωρολόγοι έριξαν πάλι τα χαρτιά με τα μοντέλα τους και εκδόθηκαν νέες προειδοποιήσεις. Επί σαράντα οκτώ ώρες κινούνταν σταθερά με την ισχύ του να αυξάνεται ενώ κοίταζε την ακτή σαν να διάλεγε τον επόμενο στόχο του.

2.

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΜΠΕΪ στη Σάντα Ρόζα του νησιού Καμίνιο, υπάλληλοι και πελάτες μιλούσαν μόνο για τον τυφώνα. Ουσιαστικά, σε όλο το νησί, καθώς και σε όλη την περιοχή από το Τζάκσονβιλ στον νότο μέχρι τη Σαβάνα στον βορρά, όλοι παρακολουθούσαν τον Λίο και συζητούσαν ασταμάτητα γι' αυτόν. Οι περισσότεροι πλέον ήταν καλά πληροφορημένοι και μπορούσαν να πουν με κάθε βεβαιότητα ότι καμία παραλία της Φλόριντα βόρεια της Ντεϊτόνα δεν είχε χτυπηθεί από τυφώνα εδώ και δεκαετίες, όμως είχαν υπάρξει πολλά ξώφαλτσα χτυπήματα καθώς οι τυφώνες έσπευδαν βόρεια προς τις δύο Καρολίνες. Μια θεωρία έλεγε ότι το Ρεύμα του Κόλπου του Μεξικού, εκατό χιλιόμετρα απόσταση, ενεργούσε ως φραγμός που προστάτευε τις παραλίες της Φλόριντα και θα τις προστάτευε και πάλι ενάντια στον ενοχλητικό Λίο.

Μια άλλη θεωρία έλεγε ότι η τύχη της Φλόριντα είχε εξαντληθεί πλέον και είχε έρθει η ώρα για το Μεγάλο Πλήγμα. Τα μοντέλα ήταν καυτό θέμα συζήτησης. Το κέντρο τυφώνων στο Μαϊάμι είχε χαράξει μια πορεία που έστελνε τον Λίο προς τη θάλασσα χωρίς να αγγίξει πάλι τη στεριά. Όμως οι Ευρωπαίοι τον έβλεπαν να χτυπάει νότια της Σαβάνα ως τυφώνας κατηγορίας 4, με εκτεταμένες πλημμύρες σε αυτές τις χαμηλές εκτά-

σεις. Ωστόσο αν ο Λίο είχε αποδείξει κάτι ως τώρα, αυτό ήταν ότι δεν τον ενδιέφερε καθόλου τι έλεγαν τα μοντέλα.

Ο Μπρους Κέιμπλ, ο ιδιοκτήτης του Βιβλιοπωλείου Μπί, είχε τον νου του στο Μετεωρολογικό Κανάλι ενώ προσπαθούσε να πήσει κάποιους πελάτες και μάλωνε το προσωπικό του για να κάνει τη δουλειά του. Δεν υπήρχε ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό, και ο Μπρους πίστευε στον θρύλο ότι το νησί Καμινό ήταν απρόσβλητο από επικίνδυνους τυφώνες. Ζούσε εδώ είκοσι τέσσερα χρόνια και δεν είχε δει ούτε μία καταστροφική καταιγίδα. Έκανε τουλάχιστον τέσσερις παρουσιάσεις συγγραφέων την εβδομάδα στο βιβλιοπωλείο, και αύριο το βράδυ περίμενε μια ακόμα σημαντική εμφάνιση. Ο Λίο σίγουρα δεν θα διατάρασσε το καλωσόρισμα που είχε σχεδιάσει ο Μπρους για μία από τις αγαπημένες του συγγραφείς.

Η Μέρσερ Μαν τελείωνε μια δίμηνη καλοκαιρινή περιοδεία που αποδείχθηκε τρομερά επιτυχημένη. Το δεύτερο μυθιστόρημά της, με τίτλο *Τέσα*, μονοπωλούσε τις συζητήσεις στους εκδοτικούς κύκλους και βρισκόταν στις δέκα πρώτες θέσεις όλων των καταλόγων μπεστ σέλερ. Οι κριτικές ήταν διθυραμβικές και το βιβλίο πουλούσε με ρυθμούς που δεν τους περίμενε κανείς. Είχε χαρακτηριστεί «σοβαρή λογοτεχνία», σε αντιδιαστολή με άλλες πιο δημοφιλείς κατηγορίες, και γι' αυτό αρχικά θεωρήθηκε ότι προοριζόταν για τις πιο χαμηλές θέσεις των καταλόγων μπεστ σέλερ, αν έμπαινε καν σε αυτούς. Ο εκδότης του, όπως και η συγγραφέας, ήλπιζαν να πουλήσουν τριάντα χιλιάδες αντίτυπα σε σκληρόδετη και ηλεκτρονική μορφή μαζί, αλλά το βιβλίο είχε πουλήσει ήδη πολύ περισσότερα.

Η Μέρσερ είχε βαθιές ρίζες στο νησί. Όταν ήταν μικρή περνούσε εδώ τα καλοκαίρια με τη γιαγιά της, την Τέσα, από την οποία είχε εμπνευστεί το μυθιστόρημα. Πριν από τρία χρόνια

είχε μείνει τρεις μήνες στο οικογενειακό της σπίτι στην παραλία του νησιού και είχε καταφέρει να εμπλακεί σε κάποιες μικροπαρανομίες στο νησί. Είχε επίσης μια γρήγορη περιπέτεια με τον Μπρους, μία ακόμα στη μεγάλη σειρά των κατακτήσεών του.

Όμως τώρα ο Μπρους δεν σκεφτόταν ερωτικές περιπέτειες, ή τουλάχιστον προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του γι' αυτό. Ήταν απασχολημένος με το μαγαζί του και με τις προσπάθειες να μαζέψει κόσμο για τη μεγάλη εκδήλωση για τη Μέρσερ. Το Βιβλιοπωλείο Μπίε είχε πολύ σημαντική παρουσία στον χώρο των ανεξάρτητων βιβλιοπωλείων γιατί ο Μπρους είχε την ικανότητα να μαζεύει πελάτες στις εκδηλώσεις του και να πουλάει βιβλία. Οι εκδότες της Νέας Υόρκης έσπευδαν να στείλουν τους συγγραφείς τους στο νησί, και πολλοί από αυτούς ήταν νεαρές κυρίες που έκαναν περιοδεία και ήθελαν να διασκεδάσουν. Ο Μπρους αγαπούσε τους συγγραφείς, τους περιποιούνταν, τους ψυχαγωγούσε, προωθούσε τα βιβλία τους και διασκεδάζε μαζί τους.

Η Μέρσερ τα είχε περάσει ήδη όλα αυτά και δεν είχε σκοπό να τα επαναλάβει, κυρίως επειδή σε αυτή τη θερινή περιοδεία της συνοδευόταν από έναν καινούριο δεσμό της. Τον Μπρους δεν τον ένοιαζαν τέτοια θέματα. Ήταν χαρούμενος που θα ερχόταν η Μέρσερ στο νησί, και μάλιστα μετά τη μεγάλη επιτυχία του υπέροχου καινούριου βιβλίου της. Ο Μπρους είχε διαβάσει τα δοκίμια πριν από έξι μήνες, και το προωθούσε από τότε. Όπως έκανε συνήθως όταν του άρεσε ένα βιβλίο, έστειλε δεκάδες χειρόγραφα σημειώματα σε φίλους και πελάτες εκθειάζοντας την Τέσα. Είχε τηλεφωνήσει σε βιβλιοπώλες σε όλη τη χώρα για να τους συμβουλέψει να πάρουν στοκ. Είχε μιλήσει με τη Μέρσερ πολλές ώρες στο τηλέφωνο, την είχε συμβουλέψει από πού να περάσει στην περιοδεία της, ποια βιβλιοπωλεία να αποφύγει, ποιους κριτικούς να αγνοήσει και με ποιους δημοσιογράφους να μιλήσει. Της

είχε κάνει ακόμα απρόσκλητα μερικά σχόλια για το βιβλίο της, κάποια από τα οποία εκείνη δέχτηκε και άλλα που τα αγνόησε.

Η Τέσα ήταν η μεγάλη επιτυχία της, η χρυσή στιγμή της, που θα οδηγούσε σε μια καριέρα στην οποία ο Μπρους είχε πιστέψει ήδη από το πρώτο της βιβλίο, το οποίο σε μεγάλο βαθμό είχε αγνοηθεί από το κοινό. Η Μέρσερ δεν είχε πάψει ποτέ να τον λατρεύει παρά τη μικρή τους περιπέτεια, σε συνδυασμό με ένα μάλλον σοβαρό περιστατικό παραβίασης της εμπιστοσύνης του, για το οποίο όμως την είχε συγχωρήσει. Ο Μπρους ήταν ένας αξιαγάπητος μασκαράς, αλλά και ένας πολύ σημαντικός παράγοντας στον σκληρό κόσμο της πώλησης βιβλίων.

3.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ, συναντήθηκαν για μεσημεριανό σε ένα εστιατόριο στο τέλος της οδού Μείν στη Σάντα Ρόζα, έξι τετράγωνα απόσταση από το βιβλιοπωλείο. Ο Μπρους έτρωγε πάντα μεσημεριανό σε κάποιο εστιατόριο του κέντρου, με ένα-δυο μπουκάλια κρασί, και συνήθως μαζί με κάποιον πωλητή εκδοτικού οίκου, ή έναν διερχόμενο συγγραφέα, ή κάποιον από τους ντόπιους που υποστήριζε. Ήταν επαγγελματικά γεύματα, και κρατούσε τις αποδείξεις για τον λογιστή. Έφτασε λίγα λεπτά νωρίτερα και πήγε κατευθείαν στο αγαπημένο του τραπέζι στη βεράντα που έβλεπε στο πολυσύχναστο λιμάνι. Φλερτάρισε με τη σερβιτόρα και παράγγειλε ένα μπουκάλι Σανσέρ. Όταν μπήκε μέσα ορμητική η Μέρσερ, ο Μπρους σηκώθηκε και την αγκάλιασε, και έσφιξε γερά το χέρι του Τόμας, του συντρόφου της αυτές τις ημέρες.

Κάθισαν και ο Μπρους έβαλε κρασί. Ο Λίο έπρεπε αναγκαστικά να συζητηθεί γιατί ήταν ακόμη κάπου εκεί έξω, αλλά ο Μπρους έδωσε γρήγορα τέλος στη συζήτηση θεωρώντας τον ασήμαντο θέμα. «Κατευθύνεται προς το Ναγκς Χεντ», είπε με σιγουριά.

Η Μέρσερ ήταν πιο όμορφη από κάθε φορά, με τα μακριά μαλλιά της κομμένα πιο κοντά, και τα καστανά μάτια της να αστράφτουν από την επιτυχία που μπορούσε να φέρει ένα μπεστ σέλερ. Είχε κουραστεί από την περιοδεία, ήταν ενθουσιασμένη που τελείωσε, αλλά ταυτόχρονα απολάμβανε τη στιγμή. «Τριάντα τέσσερις στάσεις σε πενήντα μία μέρες», είπε χαμογελώντας.

«Είσαι τυχερή», είπε ο Μπρους. «Όπως ξέρεις πολύ καλά, οι εκδότες δεν θέλουν να ξοδεύουν λεφτά αυτές τις ημέρες. Έχεις μεγάλο σουξέ, Μέρσερ. Έχω δει δεκαοκτώ κριτικές, όλες θετικές εκτός από μία».

«Α, είδες αυτή από το Σιάτλ;»

«Είναι ένας βλάκας που δεν του αρέσει τίποτα. Τον ξέρω. Του τηλεφώνησα όταν είδα την κριτική και του είπα μερικές σκληρές κουβέντες».

«Μπρους, σοβαρά τώρα;»

«Αυτή είναι η δουλειά μου. Προστατεύω τους συγγραφείς μου. Έτσι και τον δω ποτέ, θα του ρίξω μπουνιά».

Ο Τόμας γέλασε. «Ρίξ' του μία και για μένα», είπε.

Ο Μπρους σήκωσε το ποτήρι του. «Ελάτε, στην Τέσα. Πέμπτη θέση στα μπεστ σέλερ των *New York Times* και ανεβαίνουν».

Ήπιαν μια εορταστική γουλιά. «Μου είναι ακόμη δύσκολο να το πιστέψω», είπε η Μέρσερ.

«Και στο νέο συμβόλαιο», είπε ο Τόμας, ρίχνοντάς της μια κλεφτή ματιά. «Μπορούμε να το αποκαλύψουμε;»

«Το αποκαλύψατε ήδη», είπε ο Μπρους. «Ακούω. Θέλω λεπτομέρειες».

Η Μέρσερ χαμογέλασε πάλι. «Μου τηλεφώνησε σήμερα το πρώι ο ατζέντης μου. Η Βάικινγκ προσφέρει ένα καλό ποσό για δύο βιβλία ακόμα».

Ο Μπρους σήκωσε πάλι το ποτήρι του. «Υπέροχα. Οι άνθρωποι της Βάικινγκ δεν είναι βλάκες. Συγχαρητήρια, Μέρσερ. Υπέροχο νέο». Φυσικά ο Μπρους ήθελε όλες τις λεπτομέρειες, ιδιαίτερα πόσο ήταν το «καλό ποσό», αν και είχε ήδη μια γενική ιδέα. Ο ατζέντης της Μέρσερ ήταν ένας σκληρός και πεπειραμένος επαγγελματίας που ήξερε καλά τη δουλειά του, και τώρα μπορούσε να διαπραγματευτεί μια συμφωνία δύο βιβλίων με επταψήφια νούμερα. Έπειτα από χρόνια δυσκολιών, η Μέρσερ Μαν έμπαινε σε έναν νέο κόσμο.

«Και τα ξένα δικαιώματα;» ρώτησε ο Μπρους.

«Θα αρχίσουμε να τα πουλάμε την επόμενη εβδομάδα», είπε η Μέρσερ. Τα πρώτα της βιβλία μετά βίας είχαν πουλήσει στη χώρα. Δεν υπήρχαν διεθνή δικαιώματα.

«Οι Άγγλοι και οι Γερμανοί θα το αρπάξουν αμέσως. Οι Γάλλοι και οι Ιταλοί θα το αγαπήσουν το βιβλίο όταν μεταφραστεί, είναι από τις ιστορίες που τους αρέσουν, και δεν θα έχεις προβλήματα μαζί τους. Πριν το πολυκαταλάβεις, θα έχεις βγει σε είκοσι γλώσσες, Μέρσερ. Είναι απίστευτο».

Η Μέρσερ κοίταξε τον Τόμας. «Βλέπεις τι εννοώ;» είπε. «Την ξέρει αυτή τη δουλειά». Τσούγκρισαν πάλι τα ποτήρια καθώς πλησίαζε η σερβιτόρα.

«Η περίπτωση απαιτεί σαμπάνια», ανακοίνωσε ο Μπρους, και μετά παράγγειλε ένα μπουκάλι πριν προλάβουν να φέρουν αντιρρήσεις. Ρώτησε για την περιοδεία και ήθελε να μάθει κουτσομπολιά για όλα τα βιβλιοπωλεία που επισκέφθηκε η Μέρ-

σερ. Ήξερε σχεδόν όλους τους σοβαρούς βιβλιοπώλες στη χώρα, και επισκεπτόταν όσους περισσότερους μπορούσε. Για τον Μπρους, διακοπές σήμαινε να περάσει μία εβδομάδα στη Νάπα ή στο Σάντα Φε, με καλό φαγητό και κρασί, αλλά και επισκέψεις στα καλύτερα ανεξάρτητα βιβλιοπωλεία, για να δικτυωθεί με τους ιδιοκτήτες τους.

Ρώτησε για ένα από τα αγαπημένα του, το Βιβλιοπωλείο Σκουέαρ στο Όξφορντ του Μισισιπή, με βάση το οποίο είχε διαμορφώσει το Βιβλιοπωλείο Μπέι. Αυτό τον καιρό η Μέρσερ ζούσε στο Όξφορντ και δίδασκε δημιουργική γραφή στο Πανεπιστήμιο του Μισισιπή. Είχε αρχίσει πριν από έναν χρόνο και είχε άλλον ένα μπροστά της με βάση τη συμφωνία, καθώς και ελπίδες για μόνιμο διορισμό. Η επιτυχία της Τέσα θα της εξασφάλιζε αυτή τη μονιμότητα, κατά τη γνώμη του Μπρους τουλάχιστον, και ήδη μηχανορραφούσε για να βρει τρόπους να τη βοηθήσει.

Η σερβιτόρα τούς έβαλε σαμπάνια και πήρε τις παραγγελίες τους. Έκαναν πάλι πρόποση για το νέο εκδοτικό συμβόλαιο, και το διασκεδάζαν όλοι τόσο πολύ, που ένιωθαν σαν να σταμάτησε ο χρόνος.

Όλη αυτή την ώρα ο Τόμας κυρίως άκουγε, αλλά τώρα είπε: «Η Μέρσερ με είχε προειδοποιήσει ότι παίρνεις πολύ σοβαρά αυτά τα γεύματα».

Ο Μπρους χαμογέλασε. «Όντως. Δουλεύω από πολύ νωρίς μέχρι πολύ αργά, και το μεσημέρι θέλω οπωσδήποτε να ξεφύγω από το μαγαζί. Τα γεύματα είναι η δικαιολογία μου. Συνήθως μετά παίρνω έναν υπνάκο μέχρι το απόγευμα».

Η Μέρσερ δεν είχε πει πολλά για τον καινούριο δεσμό της. Του είχε ξεκαθαρίσει ότι ήταν με κάποιον, και σε αυτόν θα έδινε όλη την προσοχή της. Ο Μπρους το σεβάστηκε αυτό και

ήταν πραγματικά ικανοποιημένος που η Μέρσερ έκανε σταθερό δεσμό, και μάλιστα με κάποιον σαν τον Τόμας, που δεν ήταν κακός εμφανισιακά. Έδειχνε να είναι λίγο κάτω από τα τριάντα, μερικά χρόνια μικρότερος από τη Μέρσερ.

Ο Μπρους άρχισε να σκαλίζει. «Μου είπε ότι είσαι κι εσύ συγγραφέας».

Ο Τόμας χαμογέλασε. «Ναι, αν και δεν έχω εκδώσει τίποτα. Είμαι φοιτητής της στο μεταπτυχιακό».

Ο Μπρους γέλασε. «Α, κατάλαβα. Κοιμάσαι με την καθηγήτρια. Σίγουρη μέθοδος για να πάρεις καλούς βαθμούς».

«Έλα τώρα, Μπρους», είπε η Μέρσερ, αλλά χαμογελούσε.

«Το βιογραφικό σου;» ρώτησε ο Μπρους.

«Πτυχίο στην αμερικανική λογοτεχνία από το Κολέγιο Γκρίνελ», απάντησε ο Τόμας. «Μετά, τρία χρόνια εσωτερικός συγγραφέας στο *Ατλάντικ*. Εξωτερικός συνεργάτης σε μερικά διαδικτυακά περιοδικά. Καμιά τριανταριά διηγήματα και δύο φρικτά μυθιστόρημα, που παρέμειναν όλα ανέκδοτα – και δικαίως. Τώρα τριγυρίζω στο Πανεπιστήμιο του Μισισιπή για το μεταπτυχιακό και προσπαθώ να βγάλω άκρη για το τι θα κάνω στο μέλλον. Τους τελευταίους δύο μήνες κουβαλούσα τις αποσκευές της Μέρσερ και τα πέρασα υπέροχα».

Η Μέρσερ πρόσθεσε: «Σωματοφύλακας, σοφέρ, δημόσιες σχέσεις, γραμματέας. Και είναι εξαιρετικός συγγραφέας».

«Θα ήθελα να δω έργα σου», είπε ο Μπρους.

Η Μέρσερ κοίταξε τον Τόμας. «Σου το είπα. Ο Μπρους είναι πάντα πρόθυμος να βοηθήσει».

«Σύμφωνοι», είπε ο Τόμας. «Όταν θα έχω κάτι που να αξίζει τον κόπο θα σου πω».

Η Μέρσερ ήξερε ότι μέχρι το βράδυ ο Μπρους θα σκάλιζε στο ίντερνετ και θα έβρισκε όλα τα άρθρα που είχε γράψει ποτέ

ο Τόμας για το *Ατλάντικ* και ό,τι άλλο είχε εκδώσει, και θα είχε μια αρκετά ξεκάθαρη γνώμη για το ταλέντο του.

Έφτασε η καβουροσαλάτα, και ο Μπρους έβαλε κι άλλη σαμπάνια. Πρόσεξε ότι οι δύο καλεσμένοι του έπιναν λίγο ως τώρα. Ήταν μια συνήθεια που δεν μπορούσε να κόψει. Παρακολουθούσε πάντα τι έκαναν οι συνδαιτυμόνες του σε όλα τα γεύματα και σε όλα τα μαγαζιά. Οι περισσότερες γυναίκες συγγραφείς έπιναν λίγο. Οι περισσότεροι άντρες έπιναν πολύ. Μερικοί είχαν καταφέρει να ξεφύγουν από τον αλκοολισμό, και με αυτούς ο Μπρους έπινε μόνο παγωμένο τσάι.

Κοίταξε τη Μέρσερ. «Και το επόμενο μυθιστόρημά σου;» ρώτησε.

«Έλα τώρα, Μπρους. Ζω τη στιγμή και δεν γράφω τίποτα αυτές τις ημέρες. Έχουμε δύο εβδομάδες ακόμη μέχρι να αρχίσουν τα μαθήματα και είμαι αποφασισμένη να μη γράψω ούτε μία λέξη».

«Εξυπνο, αλλά μην το καθυστερήσεις πολύ. Εκείνο το συμβόλαιο για τα δύο βιβλία θα γίνεται όλο και πιο βαρύ όσο περνούν οι μέρες. Και δεν γίνεται να κάνεις τρία χρόνια μέχρι να βγει το επόμενο βιβλίο σου».

«Εντάξει, εντάξει», είπε η Μέρσερ. «Όμως δεν μπορώ να έχω ρεπό μερικές ημέρες;»

«Μία εβδομάδα, όχι παραπάνω. Κοίτα, απόψε στο βραδινό θα το κάψουμε. Αντέχεις;»

«Φυσικά. Όλη η συμμορία;»

«Δεν θα το έχαναν με τίποτα. Η Νοέλ είναι στην Ευρώπη και στέλνει τους χαιρετισμούς της, αλλά όλοι οι άλλοι ανυπομονούν να σε δουν. Έχουν διαβάσει όλοι το βιβλίο σου και τους άρεσε πολύ».

«Πώς είναι ο Αντι;» ρώτησε η Μέρσερ.

«Νηφάλιος ακόμη, έτσι δεν θα 'ρθει. Το τελευταίο βιβλίο του ήταν πολύ καλό και πούλησε καλά. Γράφει πολύ. Θα τον δεις κάπου τριγύρω».

«Τον σκεφτόμουν πολύ. Πολύ γλυκός τύπος».

«Τα πάει καλά, πάντως, Μέρσερ. Και η συμμορία είναι ακόμη ζωντανή και ανυπομονεί για ένα πολύωρο γεύμα».

4.

Ο ΤΟΜΑΣ ΠΗΓΕ ΝΑ ΒΡΕΙ ΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΑ, και μόλις έφυγε ο Μπρους έγειρε πιο κοντά. «Τι ξέρει για εμάς;» ρώτησε.

«Τι εννοείς, για εμάς;»

«Το ξέχασες κιόλας; Εκείνο το Σαββατοκύριακο που περάσαμε μαζί... Ήταν υπέροχο, όπως θυμάμαι».

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς, Μπρους. Δεν έγινε ποτέ τέτοιο πράγμα».

«Εντάξει. Κανένα πρόβλημα από μένα. Και τίποτα για τα χειρόγραφα;»

«Ποια χειρόγραφα; Αυτό είναι ένα μέρος του παρελθόντος μου που προσπαθώ να ξεχάσω».

«Υπέροχα. Δεν το ξέρει κανείς εκτός από εσένα, εμένα, τη Νοέλ και φυσικά αυτούς που πλήρωσαν τα λύτρα».

«Εγώ δεν ξέρω τίποτα». Η Μέρσερ ήπια μια γουλιά κρασί και μετά έγειρε αυτή πιο κοντά. «Όμως πού είναι όλα εκείνα τα λεφτά, Μπρους;»

«Θαμμένα σε ξένες τράπεζες, φέρνουν τόκους. Δεν σκοπεύω να τα πειράξω».

«Μα είναι μια περιουσία. Γιατί δουλεύεις ακόμη τόσο πολύ;»

Ένα μεγάλο χαμόγελο, μια μεγάλη γουλιά. «Αυτό για εμένα δεν είναι δουλειά, Μέρσερ, είναι αυτό που είμαι ως άνθρωπος. Το αγαπώ το βιβλιοπωλείο, θα ήμουν χαμένος χωρίς αυτό».

«Η δουλειά περιλαμβάνει και επαφές με τη μαύρη αγορά;»

«Όχι βέβαια. Παρακολουθούν πολλοί αυτή τη στιγμή, και προφανώς δεν θέλω μπλεξίματα».

«Δηλαδή, το γύρισες στη νομιμότητα;»

«Είμαι πεντακάθαρος. Αγαπώ τα σπάνια βιβλία και αγοράζω ακόμα πιο πολλά αυτές τις ημέρες, όλα νόμιμα. Πότε πότε με πλησιάζουν με κάτι ύποπτο. Γίνονται ακόμη πολλές κλοπές, και ομολογώ ότι είναι πειρασμός. Αλλά είναι πολύ επικίνδυνο».

«Προς το παρόν».

«Προς το παρόν».

Η Μέρσερ κούνησε το κεφάλι και χαμογέλασε. «Είσαι αθεράπευτος, Μπρους. Αθεράπευτος κορτάκιας, γυναικάς και κλέφτης βιβλίων».

«Αυτό είναι αλήθεια, αλλά επίσης θα πουλήσω περισσότερα αντίτυπα του βιβλίου σου από οποιονδήποτε άλλο. Σίγουρα μ' αγαπάς, Μέρσερ».

«Δεν θα το έλεγα αγάπη».

«Εντάξει. Λατρεία, τότε».

«Θα προσπαθήσω να το δω έτσι. Και για να αλλάξω θέμα, υπάρχει κάτι που πρέπει να ξέρω για απόψε;»

«Δεν νομίζω. Όλοι είναι ενθουσιασμένοι που θα σε ξαναδούν. Υπήρξαν μερικά ερωτηματικά όταν εξαφανίστηκες πριν από τρία χρόνια, αλλά σε κάλυψα, τους είπα ότι είχες κάποιο οικογενειακό δράμα στο σπίτι, όπου κι αν ήταν αυτό το σπίτι. Μετά βρήκες κάποιες δουλειές, διδασκαλία σε πανεπιστήμιο και, απλούστατα, δεν είχες χρόνο να γυρίσεις στο νησί».

«Τα ίδια πρόσωπα;»

«Ναι, εκτός από τη Νοέλ, όπως σου είπα. Ο Άντι κατά πάσα πιθανότητα θα περάσει για να πιει ένα ποτήρι νερό και να σε χαιρετήσει. Ρωτάει για εσένα. Και υπάρχει ένας καινούριος συγγραφέας που μπορεί να τον βρεις ενδιαφέροντα. Λέγεται Νέλσον Κερ, πρώην δικηγόρος σε μεγάλο γραφείο του Σαν Φρανσίσκο. Κάρφωσε έναν πελάτη, κατασκευαστή οπλικών συστημάτων που πουλούσε παράνομα υψηλή τεχνολογία στους Ιρανούς και τους Βορειοκορεάτες, και σε άλλα τέτοια καλά παιδιά. Είχε γίνει σάλος πριν από δέκα χρόνια περίπου, αλλά τώρα έχουν ξεχαστεί όλα».

«Δεν παρακολουθώ τέτοιες ειδήσεις».

«Σωστά. Όπως και να 'χει, η καριέρα του πήρε τέλος, αλλά μάζεψε ένα σωρό λεφτά επειδή τους αποκάλυψε. Τώρα κρύβεται, κατά κάποιον τρόπο. Λίγο πάνω από τα σαράντα, χωρισμένος δίχως παιδιά, ζει απομονωμένος».

«Αυτό το μέρος προσελκύει τους απροσάρμοστους, έτσι δεν είναι;»

«Πάντα έτσι ήταν. Είναι καλός τύπος, αλλά δεν μιλάει πολύ. Αγόρασε ένα καλό σπίτι δίπλα στο Χίλτον. Και ταξιιδεύει πολύ».

«Τα βιβλία του;»

«Γράφει αυτά που ξέρει, διεθνές λαθρεμπόριο όπλων, ξέπλυμα χρήματος. Καλά θρίλερ».

«Ακούγονται απαίσια. Πουλάει;»

«Έτσι κι έτσι, αλλά έχει δυνατότητες. Δεν θα σου αρέσουν τα βιβλία του, αλλά μάλλον θα σου αρέσει αυτός».

Ο Τόμας επέστρεψε και η συζήτηση πέρασε στο τελευταίο εκδοτικό σκάνδαλο.